

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 3956-08-23

14 פברואר 2024

המערערת

עוז פאוור בע"מ

-

המשיב

ANDREI PINTEA

ב"כ המערערת – עו"ד יאיר דוד, עו"ד ישי שביט ועו"ד אפרת גרינברג יוסף
ב"כ המשיב – עו"ד בן ציון גירשוביץ'

החלטה

הרשמת אפרת קוקה

1. ביום 2.8.2023, הגישה המערערת לבית דין זה הודעת ערעור פורמלית ובקשה מוסכמת לעיכוב ביצוע פסק דינו של בית הדין האזורי לעבודה תל-אביב מיום 12.7.2023 (סגנית הנשיאה השופטת רות צדיק ונציג הציבור מר אבשלום אייזנר; סעי"ש 7067-06-20, להלן: **פסק הדין**).
2. ביום 26.9.2023, פנתה המערערת לבית הדין בבקשה מוסכמת להארכת מועד להגשת נימוקי הערעור מטעמה. הבקשה התקבלה בהחלטה מיום 27.9.2023 וכתב הערעור המנומק הוגש לבית הדין ביום 8.10.2023 (להלן: **הערעור העיקרי המנומק**).
3. בהחלטה מיום 31.10.2023, הורה בית הדין למערערת לתקן את הערעור העיקרי המנומק, מן הטעם שהיקפו אינו עולה בקנה אחד עם הוראת **תקנה 93(ב) לתקנות בית הדין לעבודה (סדרי דין), התשנ"ב – 1991** (להלן: **תקנות בית הדין לעבודה**). כתב הערעור העיקרי המתוקן הוגש לתיק ביום 26.11.2023.
4. המשיב הגיש לבית הדין ביום 20.12.2023 כתב ערעור שכנגד במסגרת הערעור העיקרי.
4. המערערת הגישה לבית הדין ביום 27.12.2023 'בקשה להוצאת הערעור שכנגד מהתיק'. הבקשה נומקה בהעדר זיקה עניינית כנדרש בדין בין הערעור שכנגד לבין הערעור העיקרי. המשיב התנגד לבקשה בתגובתו מיום 4.1.2024, תוך שעתר לקבלת

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 3956-08-23

הערעור שכנגד לרישום, ולחלופין להארכת מועד להגשת כתב הערעור שכנגד כערעור עצמאי מטעמו.

בשים לב למועד הגשת הערעור שכנגד, הורה בית הדין למשיב, בהחלטה מיום 9.1.2024, להודיע מדוע לטעמו הערעור שכנגד הוגש במועד. בנוסף, ניתנה לצדדים אפשרות להגיב לתגובות ולבקשות שהוגשו בתיק, בהתייחס לערעור שכנגד ולבקשתו החלופית של המשיב להארכת מועד להגשתו כערעור עצמאי.

בהודעתו מיום 11.1.2024 טען המשיב, כי בהתאם למועד המצאת הערעור העיקרי המתוקן לידיו, הערעור שכנגד הוגש במועד. לפיכך, חזר על בקשתו לקבל את הערעור שכנגד לרישום, ולחלופין ליתן ארכה להגשתו כערעור עצמאי מטעמו. בתגובתה מיום 14.1.2024, עתרה המערערת למחיקת הערעור שכנגד, הן מחמת איחור בהגשתו והן בשל העדר זיקות ענייניות לנושאי הערעור העיקרי. המערערת התנגדה לבקשתו החלופית של המשיב להארכת מועד להגשת הערעור שכנגד כערעור עצמאי. בקשות אלה של הצדדים הן העומדות להכרעתנו.

הערעור שכנגד הוגש באיחור

5. בהתאם להוראות הדין וההלכה הפסוקה, עצם מתן רשות לתקן כתב ערעור, אינה מקימה לצד שכנגד זכות להגשת ערעור שכנגד, וככלל, מניין הימים להגשת ערעור שכנגד ימנה בהתייחס למועד המצאת כתב הערעור המקורי (ראו: ע"א 7019/97 סופר נ' סופר, פ"ד נג(5) 187 (1999)). הדברים אמורים בפרט בענייננו, עת מדובר בתיקון כתב ערעור אשר אינו נוגע למהות הטענות המועלות בו, אלא לצמצום היקפו בלבד. כך, שהגשת כתב ערעור מתוקן מטעם המערערת, אינה מאריכה את המועד להגשת ערעור שכנגד מטעם המשיב. לפיכך, **מניין הימים להגשת הערעור שכנגד יחל בענייננו ממועד המצאת כתב הערעור העיקרי המנומק המקורי למשיב.**

המערערת התייחסה בטיעוניה, בין היתר, להמצאת כתב הערעור הפורמלי לב"כ המשיב באמצעות הדואר האלקטרוני ביום 2.8.2023. אלא, שבהעדר נימוקי ערעור בכתב הערעור הפורמלי, אין למנות את הימים להגשת ערעור שכנגד ממועד המצאת כתב הערעור הפורמלי למשיב.

כתב הערעור העיקרי המנומק המקורי הוגש לבית הדין ביום 8.10.2023, ולטענת המערערת, הומצא לב"כ המשיב באמצעות דואר אלקטרוני ביום 8.10.2023. לתמיכה בטענה זו, צירפה המערערת לתגובתה מיום 14.1.2024 עותק מהודעת הדואר האלקטרוני שנשלחה לב"כ המשיב ביום 8.10.2023. המשיב בחר שלא להגיב לטענה

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 3956-08-23

זו של המערערת, וממילא לא סתר אותה. זאת ועוד, עיון בתיק מעלה, שכתב הערעור העיקרי המנומק המקורי אינו כתב בי-הדין ראשון שהוגש בתיק, כך שלכאורה ניתן היה להמציאו למשיב בהמצאה אלקטרונית בהתאם לתקנה 162 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט-2018 (להלן: תקנות סדר הדין האזרחי) החלה בבית הדין לעבודה על פי תקנה 129 לתקנות בית הדין לעבודה. אלא, שעיון בתיק מעלה, שהמשיב לא ציין כתובת דואר אלקטרוני בכותרת כתבי הטענות שהוגשו מטעמו. לפיכך, ובשים לב להוראת תקנה 161(1)(ג) לתקנות סדר הדין האזרחי, ספק אם ניתן לקבוע, שמשלוח כתב הערעור העיקרי המקורי המנומק לב"כ המשיב בדואר אלקטרוני ביום 8.10.2023 מהווה המצאה כדין לידיו. עם זאת נראה, שקיים בנסיבות העניין יסוד שבדין להחלת 'כלל הידיעה' על המשיב (ראו: ע"א (עליון) 4637/16 הפטריארכיה היוונית אורתודוקסית נ' פארוק איברהים יעקוב, 15.10.2017), כך שמניין הימים להגשת ערעור שכנגד מטעמו, יחל במועד משלוח כתב הערעור העיקרי המנומק המקורי לב"כ המשיב בדואר האלקטרוני ביום 8.10.2023. החלת 'כלל הידיעה' על המשיב מוצדקת מטעמים אלה: קבלת כתב הערעור העיקרי המנומק המקורי באמצעות דואר אלקטרוני ביום 8.10.2023 לא הוכחה בטענות המשיב; ב"כ המערערת שלח ביום 8.10.2023 עותק מכתב הערעור העיקרי המנומק המקורי לכתובת הדואר האלקטרוני של ב"כ המשיב, במסגרת התנהלה תכתובת (הדדית) בין הצדדים בקשר לבקשה מוסכמת לעיכוב ביצוע פסק הדין, אשר הוגשה לבית הדין ביום 1.8.2023; טרם הגשת הערעור העיקרי המנומק המקורי, הוגשה לתיק, בין היתר, בקשה מוסכמת להארכת מועד להגשת נימוקי הערעור העיקרי, עד ליום 8.10.2023. זאת, באופן המלמד על ידיעתו בפועל של המשיב אודות הגשת הערעור, ואודות צפי הגשת ערעור מנומק ביום 8.10.2023; ביום 15.11.2023, הוגשה בקשה מוסכמת נוספת להארכת מועד להגשת כתב הערעור העיקרי המתוקן, שהיה אמור להיות מוגש על פי הסכמת הצדדים ביום 8.10.2023. הנה כי כן, פעולות דיוניות שונות שננקטו בהליך, מלמדות על ידיעה ברורה וממשית בפועל של המשיב באשר להגשת הערעור ובאשר להגשת כתב הערעור המנומק; פרק הזמן שחלף (10 ימים) בין המועד בו היה על המשיב להגיש את הערעור שכנגד בהתייחס למועד שליחתו במייל (10.12.2023) לבין מועד הגשתו בפועל (20.12.2023), אינו מבוטל בהתייחס לתקופה הקבועה בדין להגשת ערעור שכנגד (10 ימים).

לאור האמור, קיימת בנסיבות העניין הצדקה להחיל את 'כלל הידיעה' על המשיב ולמנות את הימים להגשת הערעור שכנגד החל מיום 8.10.2023.

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 3956-08-23

6. לנוכח ההלכה הפסוקה, כי עצם מתן רשות לתקן כתב ערעור אינה מקנה זכות להגשת ערעור שכנגד נציין רק למעלה מן הנדרש, שהערעור שכנגד הוגש באיחור אף בהתייחס למועד המצאת כתב הערעור העיקרי **המתוקן** למשיב. כתב הערעור העיקרי המתוקן הוגש לתיק ביום 26.11.2023. לטענת המערערת, כתב הערעור העיקרי המתוקן נשלח לב"כ המשיב ביום 26.11.2023 בדואר אלקטרוני. לתמיכה בטענה זו, צורף לתגובת המערערת מיום 14.1.2024 עותק מתכתובת דואר אלקטרוני מיום 26.11.2023 בין משרד ב"כ המערערת לב"כ המשיב, הכוללת מייל תשובה מאת ב"כ המשיב המאשר את קבלת המייל. המשיב בחר שלא להגיב לטענה זו וממילא לא סתר אותה. בנסיבות אלה נראה, שהמשיב מנוע מהעלאת טענה לפיה הערעור העיקרי המתוקן לא הומצא לו כדין באותו מועד, ואף קיים יסוד שבדין להחלת 'כלל הידיעה' על המשיב (השוו: ע"ר (ארצי) 13603-02-18 **אהוד שמחי נ' גירית טכנולוגיות בע"מ**, 2.7.2018). בהתייחס למועד המצאה זה (26.11.2023) חל המועד האחרון להגשת כתב ערעור שכנגד ביום 10.12.2023. הערעור שכנגד הוגש כאמור רק ביום 20.12.2023, באיחור של 10 ימים.

7. לנוכח האיחור בהגשת הערעור שכנגד, **ובהעדר בקשה מטעם המשיב להארכת מועד להגשת ערעור שכנגד**, לא ניתן לקבל את הערעור שכנגד לרישום.

8. במאמר מוסגר נעיר, כי משנקבע שהערעור שכנגד הוגש באיחור ובהעדר בקשה להארכת מועד להגשתו, מתייחר הצורך בבחינת קיומה של זיקה עניינית בין הערעור שכנגד לבין הערעור העיקרי. חרף האמור נטעים, כי מתקיימת בנסיבות העניין הזיקה העניינית הנדרשת בין הערעורים. כפי שנראה להלן, מצאנו שמתקיימת זיקה בין הערעורים 'במובן הצר' כנדרש בפסיקה, בהיבט של 'הליך תלוי ועומד' כטעם להארכת מועד להגשת ערעור (כפי שיפורט להלן במסגרת הדיון בבקשתו החלופית של המשיב להגשת ערעור עצמאי). לפיכך, מקל וחומר, מתקיימת הזיקה העניינית הנדרשת על פי דין בין הערעור שכנגד לבין הערעור העיקרי, אשר על פי הפסיקה מתפרשת על דרך ההרחבה (ראו: ע"א (עליון) 2124/00 **עזבון חנינזון ואח' נ' עזבון טמיר**, 30.10.2000).

נפנה לבחינת בקשתו החלופית של המשיב להארכת מועד להגשת ערעור עצמאי מטעמו.

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 3956-08-23

הבקשה החלופית להארכת מועד להגשת ערעור עצמאי מטעם המשיב

9. על פי הנתונים המתועדים במערכת נט-המשפט, פסק הדין הומצא למשיב ביום 12.7.2023 באמצעות 'הודעה באתר' לבא כוחו. מדובר בהמצאה כדין בהתאם לתקנה 161(1)(א) לתקנות סדר הדין האזרחי החלה בבית הדין לעבודה על פי תקנה 129 לתקנות בית הדין לעבודה. המשיב לא התייחס בטיעונו להמצאת פסק הדין לידי ביום 12.7.2023 ובכלל, וממילא לא סתר אותה. בהתאם, חל המועד האחרון להגשת ערעור עצמאי מטעם המשיב על פסק הדין, ביום 27.9.2023. המשיב הגיש את כתב הערעור שכנגד ביום 20.12.2023, בחלוף קרוב לשלושה חודשים מהמועד האחרון להגשת ערעור עצמאי מטעמו.

10. תקנה 125 לתקנות בית הדין לעבודה מסמיכה את בית הדין או הרשם להאריך מועדים שנקבעו בחוק או בתקנות "מטעמים מיוחדים שיירשמו".

בפסיקה נקבע כי: "אין בנמצא, בחוק או בפסיקה, רשימה סגורה של טעמים העולים כדי "טעם מיוחד". ספק אף אם ניתן לגבש נוסחה נוקשה אשר כוחה יפה לכל המקרים. אשר על כן, יש לבחון כל מקרה על נסיבותיו הוא" (עא"ח (ארצי) 56/05 איתן – הילטון תל אביב בע"מ, 23.5.2005), וכן כי: "יש ומשקלם המצטבר של מספר טעמים, אשר כל אחד מהם כשלעצמו אינו מהווה טעם מיוחד להארכת מועד, עולה לכדי טעם מיוחד כאשר מצרפים אותם יחד" (עא"ח (ארצי) 1005/02 קובטי הישאם – מועצת העדה האורתודוקסית בנצרת, 19.6.2002).

שיקול מרכזי בהכרעה בבקשה להארכת מועד להגשת ערעור, עניינו בעוצמת הפגיעה בציפיות הצד שכנגד לסופיות ההליכים. בבואו להכריע האם להאריך את המועד להגשת ערעור, על בית הדין לשקול זה מול זה את משקלו של 'הטעם המיוחד' ואת אינטרס הסופיות של בעל הדין האחר, כאשר: "ככל שאינטרס הסופיות של בעל הדין האחר הוא מובהק יותר, והסתמכותו על חלוף המועד ברורה יותר, כך יהיה מקום לדרוש שלטעם המיוחד ישווה אופי של העדר שליטה או תקלה שאינה רגילה או צפויה" (ע"א (עליון) 6842/00 ידידיה נ' קסט, פ"ד נה (2) 904).

על אלה נוסף, כי סיכויי הערעור מהווים שיקול מרכזי בהחלטה בדבר הארכת מועד (ראו: בש"א (עליון) 604/05 טובה אירלנדר נ' הסתדרות העובדים הכללית החדשה, 21.8.2005; ע"ר (ארצי) 25156-09-16 איקיוטק דיגיטל וויזן בע"מ – רחל סילמו, 15.5.2017; עא"ח (ארצי) 19/07 חיים גלעד – צים חברת השיט הישראלית בע"מ, 28.6.2007).

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 3956-08-23

11. במקרה שלפני, טענת המשיב אודות טעות בהגשת ערעור שכנגד חלף הגשת ערעור עצמאי, אשר נבעה מכך ש"מידת הזיקה הדרושה בין ערעור לבין ערעור שכנגד לא הוגדרה באופן ברור בחוק" – אינה עולה בנסיבות העניין כדי 'טעם מיוחד' להארכת מועד. כפי שפורט בהחלטה זו, הערעור שכנגד לא התקבל לרישום מחמת איחור בהגשתו ולא מחמת העדר זיקה עניינית בינו לבין הערעור העיקרי, כך שאין מדובר בטעם רלוונטי. יתרה מזו. גם לו היה נקבע שהערעור שכנגד הוגש במועד, אולם לא מתקיימת הזיקה הנדרשת בין הערעורים, לא ניתן היה לקבוע, שטענת המשיב אודות טעות בהגשת ערעור שכנגד חלף ערעור עצמאי מהווה 'טעם מיוחד' להארכת המועד. שכן, בשים לב לקיומה של פסיקה הקובעת אמות מידה בסוגיית הזיקה העניינית הנדרשת בין ערעור שכנגד לערעור עיקרי, נראה שבחירתו של המשיב נעשתה מחמת יישום שגוי של העקרונות שנקבעו בפסיקה ולא בשל מצב משפטי מעורפל.

עם זאת, מתקיימים בענייננו טעמים אחרים אשר משקלם המצטבר מצדיק היעדרות לבקשת המשיב להארכת מועד להגשת ערעור עצמאי מטעמו. אולם זאת, תוך חיוב המשיב בהוצאות משפט אשר ישקפו את מחדלו באי הגשת הערעור במועד.

הטעם האחד, עניינו קיומו של הליך תלוי ועומד 'באותו עניין', הוא ערעור המערערת על פסק דינו של בית הדין האזורי. בהתאם להלכה הפסוקה, "הליך תלוי ועומד לפני בית הדין מהווה טעם אשר בצירופו לטעמים אחרים יכולים אלה להוות טעם מיוחד להארכת המועד". (עא"ח (ארצי) 1005/02 קובטי הישאם - מועצת העדה האורתודוקסית בנצרת, 19.6.2002). הטעם לכך הוא "שכלל שעניין מסוים התלוי ועומד לפני בית המשפט טרם נדון, אין הצדקה למנוע הגשת הליך אחר הסב על אותו עניין, גם אם הוגש באיחור, ובלבד שהערעור שהוגש באיחור הוא באותו עניין 'במובן הצר' של הערעור התלוי ועומד" (עא"ח 35/06 אלכסנדר לבון – סיגל קדושים, 31.12.2006). השאלה אם מדובר 'באותו עניין' נבחנת על-פי אמת מידה מחמירה, כאשר בדרך כלל אין להתיר הצגת עילה חדשה, או עניין שאינו תלוי ועומד בערעור המקורי (ראו: ע"א 550/01 עיזבון המנוח מיכאל אטינגר ז"ל נ' החברה לשיקום ולפיתוח הרובע היהודי בעיר העתיקה בירושלים, פ"ד נה (3) 486; בש"א 9159/04 ניסן חקשורי נ' משה בובליל, 20.10.04).

בערעור העיקרי, משיגה המערערת, בין היתר, על קביעות אלה של בית הדין האזורי בפסק הדין: כי סוכם בין הצדדים על שכר בסיס שעתי בסך של 35 ש"ח נטו; כי זו התמורה היחידה שקיבל המשיב; כי תלושי השכר שהונפקו על ידי המערערת הם

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 3956-08-23

'פיקטיביים' (אינם משקפים את תנאי עבודתו של המשיב). עוד משיגה המערערת, על אימוץ תחשיבים שהוגשו מטעם המשיב בהתייחס לרכיבי תביעה שונים, חרף העובדה שהוגשו לראשונה במסגרת סיכומי התובע (ראו למשל, סעיף 110 לכתב הערעור העיקרי).

במסגרת השגותיו של המשיב על פסק הדין, כפי שהועלו בכתב הערעור שכנגד, מלין המשיב על דחיית תביעתו ברכיב הגמול עבור עבודה בשעות נוספות. עיון בפסק הדין מעלה, כי בית הדין האזורי נימק את החלטתו לדחיית התביעה ברכיב השעות הנוספות בשני טעמים: האחד, מתייחס לגוף התחשיב שצירף המשיב (התובע). בית הדין האזורי קבע, כי המשיב "מתעלם מהכספים שהועברו אליו לאורך תקופת העסקתו" ומשכך לכן לא ניתן להסתמך על התחשיב מטעמו. הטעם השני, מתייחס לשלב הדיוני בו הוגש התחשיב. בית הדין האזורי קבע, כי חישובי המשיב בהתייחס לזכאות ברכיב השעות הנוספות "הובהרו רק בסיכומיו", ולכן "לא מצאנו לפסוק סכום כלשהו בגין רכיב זה".

אשר לנימוק הראשון המובא בפסק הדין האזורי - עיון בתחשיב שהובא במסגרת סיכומי המשיב (התובע) בהליך לפני בית הדין האזורי מעלה לכאורה, כי בוצעה במסגרתו הפחתה של שכר עבודה בסך 35 ש"ח נטו לשעה (100%), בגין כל שעות העבודה. בנסיבות אלה, ישנה אחיזה לטענת המשיב, לפיה בית הדין האזורי כיוון בקביעתו בדבר 'התעלמות' מכספים שהועברו למשיב, לאי הפחתת רכיב תשלום השעות הנוספות אשר צויין בתלושי השכר (125% ו-150%). נראה, שעל מנת לדון בהשגתו של המשיב בעניין זה, יידרש בית דין שלערעור לסוגיית אותנטיות תלושי השכר ולכספים ששולמו בפועל למשיב, וכן לסוגיית גובה שכרו של המשיב בכלל, סוגיות אשר מועלות לדיון במסגרת הערעור העיקרי.

זאת ועוד, שאלת אימוץ תחשיבי המשיב חרף השלב הדיוני בו הוגשו, עולה אף היא בשני הערעורים.

בנסיבות אלה ניתן לקבוע, שיהא בהכרעה בערעור אחד כדי להשליך על הערעור האחר, ויש מקום שטענות הצדדים יבוררו בכרך אחד לפני ערכאת הערעור.

נוסיף, כי עובדת קיומו של 'הליך תלוי ועומד' מטעם המערערת, מפחיתה את עוצמת הפגיעה באינטרס סופיות הדיון שלה, שכן היא תידרש ממילא לניהול ההליך.

12. טעם נוסף לקבלת הבקשה להארכת מועד עניינו בכך, שעל פני הדברים, חלק מטענות המשיב בהשגותיו על פסק הדין ראויים לבחינת ערכאת הערעור. הדברים

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 3956-08-23

אמורים במיוחד בהתייחס להשגתו של המשיב על קביעתו של בית הדין האזורי לפיה, התחשיב שערך "מתעלם מהכספים שהועברו אליו לאורך תקופת העסקתו". על פני הדברים, לא ברור בשלב זה כיצד קביעה זו מתיישבת עם קביעתו של בית הדין האזורי לפיה, התמורה היחידה שקיבל המשיב עבור עבודתו היא שכר עבודה בסך 35 ש"ח נטו לשעה. דברים אמורים גם אך לא רק בשים לב לנטען בסעיף 104 לכתב הערעור העיקרי.

13. משך האיחור בהגשת הערעור מטעם המשיב ופגיעה פחותה באינטרס סופיות

הדיון של המשיבה – כפי שעמדנו על כך, מבחינה פורמלית, מדובר באיחור משמעותי של קרוב לשלושה חודשים בהגשת ערעור עצמאי מטעם המשיב על פסק הדין. עם זאת, מבחינה מהותית, יש לבחון את הפגיעה באינטרס סופיות הדיון של המערערת, בהתייחס למשך האיחור בהגשת הערעור שכנגד (10 ימים). נבאר.

כאמור, האיחור בהגשת הערעור שכנגד עומד על 10 ימים והמשיב בחר מטעמיו שלא להגיש בקשה להארכת מועד להגשת ערעור שכנגד. עם זאת, לו הגיש המשיב בקשה שכזו, נראה שהיה מקום להורות על קבלתה מטעמים דומים לאלה שפורטו בהחלטה זו בהתייחס להגשת ערעור עצמאי. כאמור, בנסיבות העניין, נימוקי הערעור שכנגד הם למעשה נימוקי הערעור העיקרי, כך שבמקרה שלפני אין למעשה משמעות לשאלה, האם ערעור המשיב יתברר כערעור שכנגד או כערעור עצמאי. מבחינה זו, ואף בשים לב לכך שסוגיית האיחור בהגשת הערעור שכנגד הועלתה ביוזמת בית הדין ולא על ידי המערערת - אשר לא טענה לפגיעה בצפייתתה לסופיות ההליכים בהקשר של הערעור שכנגד - ניתן לקבוע, כי חרף קיומו של איחור פורמלי של קרוב לשלושה חודשים בהגשת הערעור כערעור עצמאי, עוצמת הפגיעה באינטרס סופיות הדיון של המערערת היא פחותה. נסיבות אלה מטות אף הן את הכף לקבלת הבקשה החלופית להארכת מועד להגשת ערעור עצמאי.

14. **כללו של דבר** – בקשתו החלופית של המשיב להארכת מועד להגשת ערעור עצמאי מתקבלת.

15. המשיב יגיש **עד ליום 22.2.2024** את כתב הערעור שכנגד מיום 20.12.2023 כערעור עצמאי מטעמו, בהליך נפרד, תוך שינוי כותרת בהתאם ותשלום אגרה כדין.

16. מזכירות בית הדין תוציא את כתב הערעור שכנגד מתיק ע"ע 3956-08-23, ותאחד את הדיון בערעורו העצמאי של המשיב עם תיק ע"ע 3956-08-23.

17. הדיון המוקדם הקבוע ליום 14.4.2024 יידון בערעורי שני הצדדים.

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 3956-08-23

18. בהעדר הצדקה של ממש לאיחור בהגשת הערעור מטעם המשיב ולנוכח מהות הטעמים העומדים ביסוד קבלת הבקשה החלופית להארכת מועד להגשת ערעור עצמאי, ישלם המשיב למערערת תוך 30 ימים הוצאות משפט בסך 2,500 ש"ח.

ניתנה היום, ה' אדר א' תשפ"ד (14 פברואר 2024) בהעדר הצדדים ותישלח אליהם.

אפרת קוקה, רשמת

